

карате да прави зло; а днесъ той пръвъ и единственъ ви показа примѣръ на милосърдие, о княже! Нима вие, човѣкътъ, искате да бждете по-свирепъ отъ животното?

Алказаръ погледна отчаяно съ гневно очудване на този смѣлъ матрозъ, но послѣ замислено отпусна глава на ржката си, а въ тази кратка минута сърцата на осжденитѣ замръха отъ тежко очакване.

— Той е правъ! — извика князътъ и стана. — Да! нѣма да има вече убийство! Не бива повелителтъ на Индия да е по-свирепъ отъ този слонъ?

Народътъ посрѣщна думитѣ на княза съ радостни викове. Освободенитѣ бунтовници не смѣяха да се приближатъ къмъ грозния Алказаръ и да му благодарятъ, но тѣ съ любовъ прѣгръщаха краката на Голията, цѣлуваха му хубота и го наричаха свой избавителъ.

Вардачътъ, който сега се срамѣше отъ жестокитѣ си обноси къмъ великодушниятъ Голиятъ, се стараеше съ милувки да го накара да забрави неговата жестокость.

— Милий ми другарю, прости ме, приеми моя подарѣкъ! — му казваше той и му подаваше двѣ ябълки.

Но Голиятъ взе ябълкитѣ съ хобота си, хвърли ги на земята и ги смаза съ кракъ. Слѣдъ малко водачътъ почна пакъ да го гали, но Голиятъ се разсърди вече не на шега; при общъ смѣхъ той му свали шапката отъ главата, разкъса я на парчета и я хвърли въ лицето му. Слѣдъ това слонътъ се приближи до своя другаръ Гаспаръ, нежно го прѣгръсна съ хобота си, като да му благодарѣше за смѣлата защита.

Князътъ сжщо обикна Гаспара. Той му прѣдложи да стане водачъ на Голията и матрозътъ се съгласи на драго сърце.

Отпослѣ Голиятъ и Гаспаръ проживѣха много години нераздѣлно. Гаспаръ умрѣ въ дълбока старость, а Голиятъ, който остана слѣдъ него, не можа да се утѣши отъ тази загуба. *Ю. Безродная.*